

Universitätsbibliothek Paderborn

**Philippi Cyprii, Protonotarii Constantinopolitani,
Chronicon Ecclesiae Graecae**

Philippus <Cyprius>

Franeqverae, 1679

48 De ratione, quam monachi in dormiendo observant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10949

Περὶ Ἀ, πῶς καθεύδοντι οἱ μοναχοί.

Ε τι οἱ μοναχοὶ φέντε ἐλάσθησαν καθεύδοντι σὺν χιτῶνι, ὡσαύτως καὶ οἱ κοσμικοὶ σὺν ταῖς γυναιξίν αὐτῶν μὲν χιτώνων φέντε, Διὸς τὸ λέγεντον Παύλου· Θέλω καὶ τὰς ἔχοντας γυναιξίν, ὡς μὴ ἔχοντας εἶναι.

ΚΕΦΑΛ. ΜΘ.

Περὶ τοῦ, πῶς οἱ ἱερεῖς ἐφυγαδεύσαντο
δαιμόνια.

Ε παδή ἀξιοπιστέοντες ἐστὶν οἱ μαρτυρίας Ἀπόλλωνος ἐφεύρεται φέντε, θάττος ἐνεκάρια διηγήσανται οἱ, οἱ ιδίοις ὁφελομοῖς εἴδον πεφεύραντα πέντε έτῶν. Εγένετο οὖτος Χριστιανὸς δαιμονιζόμενος ἐν την χωρίῳ τῷ Ελασθρῷ, ἐγγόνος δὲ Ἀρχαρίος ήν μέχος μοναστήριον. οἱ δὲ συγγενεῖς Ἀρχαρίοις ἡγεμονοῦσαν τὸ περιφερόμενον εἰς τὸ μοναστήριον. οἱ ἱερεῖς δὲ τῷ μοναστηρίῳ ἐδέσμενοιν ἐκεῖνον ἦσαν τὸ οἰκοληπτικός εγγόνος τῷ αὐτῷ Βήματρῷ, αἰλύσσοις σιδηροῖς ἐν οἷς μεγάλως καὶ ασπαλεύτῳ σύλλω, καὶ ἀνέγνωστον τὰ τέτραχα διαγέλλια, ἐπειπεῖς σύδεδυμάριοι τὰς ιερὰς σύνδυστας ἐμπαραστεῖν θάττοις δαιμονιζόμενος, ἀνατεῖξεν τοπερον νησιώσαντες, θάττονται, οψὲ σόκον ἐδείπνησαν, καὶ σήμερον σόκον δρισεύτασιν, καὶ τε δειπνήσασιν, ἀλλὰ σύριον μόνον δειπνήσασι, Διὸς τὸ ὄφείλειν ἐκείνος ἀναγνώσκειν τὰ ἄγαλα εὐαγγέλια, νησεύονταις σήμερον Καύριον. Μαλθ. ιεφαλ. ιζ. σοιχ. κα. ᾧ Φησιν ο Κύριος. τοῦτο δὲ τὸ γένος τοπερεύεται, εἰ μὴ σὺ περιευχῇ καὶ νησείᾳ. Τῇ δὲ ἐπαεύριον ἑτεροις ἱερεῖς νησεύουσιν, οἵτις ἀρχεῖται μὲν τὴν μεσημβρίαν σύναγνωσκειν τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ ἀγαγέλιων οὐρανού, καὶ τῇ τρίτῃ ημέρᾳ ὅπλοις τῇ Γρίτῃ ημέρᾳ τελείει τὰ τέτταρες εὐαγγέλια. Εγωже δὲ παρην ισάμμῳ θεοῖς σὺν ἐκείνοις εἰδεῖν τὸ μέτλον. Οἱ δὲ μαρτυρίας ἐκερχεγέ, Βλάστοφημαδοῦ θεοῖς καὶ αὐθερώτατοι ποιίλως. οἵτις βλαστοφημαδοῦ πολμῶν λέγεται, Διὸς τὸ μοναστήρειν τὸ θεόν. Τὸ δὲ σόκον αὐτὸν ἐγένετο λοξὸν καὶ μέχος, καὶ φοβεῖ.

CAPUT XLVIII.

Quomodo monachi dormiant.

MOnachi cingulis cincti & tunicis induti dormiunt. Similiter & seculares uxoribus suis tunicis amicti semper accumbunt, idque ob dictum Pauli: Volo ut illi qui habent uxores, ita vivant quasi illas non haberent.

CAPUT XLIX.

DE

Modo, quem in ejiciendis dæmoniis observant sacerdotes.

QUandoquidem pluris fit testimonium oculati quam historiographi, constitui ego rem aliquam gestam, quam ante annos triginta quinque hisce oculis meis conspexi, recensere. Christianus quidam in pago aliquo Græciæ (cui monasterium aliquod magnum propè adiacebat) à dæmonio correptus divexabatur. Hominis hujus consanguinei obsecsum hunc in monasterium deducunt. Monasterii sacerdotes in ipso templo propè sacrum bema, ubi scilicet sacra peraguntur, catenis serreis energumenum hunc magnæ alicui & immobili columnæ alligant, ipsique vestibus sacris ornati in conspectu dæmoniaci stantes, quatuor euangelia per sex horarum intervalla legunt; lectioni autem huic præmissum est jejunium, hoc est, in vesperâ diei præcedentis non cœnare, & præsente hac die nec prandent nec cœnant, sequenti dies solùm cœnaturi, idque ideo, quia sacra euangelia præsenti, uti & subsequi die, non nisi jejuni debent legere, secundum verbum Domini, Matth. xvii, 21. Hoc genus non expellitur, nisi per preces & jejuni. Postridiè verò & cæteri jejunant sacerdotes, ut à meridie restantes euangeliorum partes die sequenti, ut & tertiam, legere possint. Vix enim vel die tertiam quatuor euangelia legendo pervolvere queunt. Ego verò, rei eventum spectatus, unà cum illis adstabam. Insaniâ autem correptus ille homo interim vociferabatur, maledicta multifariam & in Deum & in homines eructans; quæ nec egomet ipse, ne Deum accusare videar, proferre audeo. Os verò ejus distortum, magnoperè disten-

Q